

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή ΙΒ' Λουκά – Εβρ. 13,17-21 (17/1/2016)

Η υπακοή στους Ποιμένες

Ο Αποστολικός λόγος σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, προέρχεται από τον επίλογο της προς Εβραίους επιστολής. Έχοντας ρυθμίσει ο συγγραφέας της πνευματικά ζητήματα των μελών της ιουδαιοχριστιανικής κοινότητας στην οποία απευθύνεται και έχοντας ενισχύσει το φρόνημά τους έναντι της καταφοράς που υφίστατο από τους πρώην ομοθρήσκους τους, καταλήγει με δύο πολύ σημαντικές προτροπές: καλεί τους Χριστιανούς να υπακούουν στους πνευματικούς τους πατέρες και να υποτάσσονται σ' αυτούς και ζητεί να προσεύχονται για τους ταγούς της εκκλησιαστικής τους κοινότητας. Πάνω στα δύο αυτά σημεία θα σταθούμε σήμερα.

Ο λόγος περί υπακοής και υποταγής στην εκάστοτε ηγεσία ακούγεται περίεργα στην εποχή μας και προκαλεί δυσφορία. Στις μέρες μας οι κάθε λογής εξουσίες υφίστανται σταδιακή απαξίωση και περιφρόνηση, παρατηρείται μία διαρκώς αυξανόμενη τάση του λαού προς την ανυπακοή, ενώ ένα μεγάλο τμήμα του αρέσκειται στην αναρχία. Η κατάσταση αυτή είναι ασφαλώς καρπός της κατάρρευσης του κύρους που εξέπεμπαν κάποτε οι φορείς της εξουσίας, γεγονός που οφείλεται, εν πολλοίς, στον ευτελισμό και την χρεωκοπία των κοσμικών συστημάτων εξουσίας.

Η εκκλ/κή εξουσία, όμως, δεν έχει κοσμικά χαρακτηριστικά, έχει σαφές πνευματικό περιεχόμενο. Δεν αποσκοπεί στην ταπείνωση και στην εξουθένωση του ανθρώπου, γι' αυτό και δεν πρέπει ν' αντιμετωπίζεται με τον ίδιο τρόπο. Πηγή της εκκλ/κής εξουσίας είναι ο Θεάνθρωπος Χριστός, ο Οποίος εγκαινιάζει ένα διαφορετικό πρότυπο εξουσίας, που δεν επικυριαρχεί, αλλά διακονεί, που δεν θυσιάζει, αλλά θυσιάζεται. Αυτή η λογική της εξουσίας του Χριστού τον έκανε Διδάσκαλο, Ποιμένα, Θεραπευτή, Μάρτυρα και Σωτήρα του κόσμου. Επρόκειτο για εξουσία ταπείνωσης, αγάπης και εκούσιας θυσίας.

Η πνευματική εξουσία των ποιμένων της Εκκλησίας προέρχεται από την εξουσία του Χριστού, είναι δωρεά του Χριστού, σ' εκείνους που αναλαμβάνουν το υψηλό καθήκον της πνευματικής καθοδήγησης των πιστών και της ανάληψης της ευθύνης για τη σωτηρία τους. Θυμίζουμε μόνο δύο περιπτώσεις, στις οποίες είναι σαφής η παράδοση της πνευματικής εξουσίας του Χριστού στους Μαθητές του και κατ' επέκτασιν στους διαδόχους τους ποιμένες της Εκκλησίας όλες τις εποχές. Στην πρώτη, ο Κύριος δίδει την εξουσία της συγχώρησης των αμαρτιών εκ μέρους των ποιμένων και την θεωρεί προϋπόθεση για την πλήρη διαγραφή των ανθρωπίνων αμαρτημάτων εν ημέρα Κρίσεως:

*Αμήν λέγω υμίν· όσα εάν δήσητε επί της γης έσται δεδεμένα εν ουρανών, και όσα εάν λύσητε επί της γης έσται λελυμένα εν ουρανών*¹. Στη δεύτερη περίπτωση, ο Χριστός ταυτίζει την αποδοχή των ποιμένων και των λόγων τους με την αποδοχή του Ιδίου και της διδασκαλίας Του, εφόσον ασφαλώς, οι λόγοι των ποιμένων της Εκκλησίας δεν αντιστρατεύονται το θέλημα του Θεού: *ο ακούων υμών εμού ακούει, και ο αθετών υμάς εμέ αθετεί· ο δε εμέ αθετών αθετεί τον αποστείλαντά με*².

Ο Απόστολος Παύλος, όμως, σπεύδει να δικαιολογήσει και να ερμηνεύσει την προτροπή του στους Χριστιανούς να υποτάσσονται και να υπακούουν στους Ποιμένες τους: *αυτοί γαρ αγρυπνούσιν υπέρ των ψυχών υμών ως λόγον αποδώσοντες*³. Η πνευματική εξουσία των ποιμένων δεν χαρίστηκε δωρεάν σ' αυτούς, αλλά είναι αναλογική της τεράστιας ευθύνης που έχουν έναντι του ποιμνίου τους. Οφείλουν να αγρυπνούν και να εργάζονται νυχθημερόν για τον λαό του Θεού, να φροντίζουν για την πνευματική του καλλιέργεια, για την σωτηρία του. Η ζωή τους όλη πρέπει να είναι ταγμένη στη διακονία των ανθρώπων, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα τις προσωπικές τους ανάγκες, τα ιδιοτελή συμφέροντά τους. Οι ποιμένες δε ζουν για τον εαυτό τους, αλλά θυσιάζονται για το ποίμνιό τους. Σε διαφορετική περίπτωση, θα ζητηθεί απ' αυτούς, με αυστηρότητα, λογαριασμός για τα έργα ή τις παραλείψεις τους στο ποιμαντικό τους έργο, για το γεγονός ότι έγιναν αφορμή σκανδαλισμού και απώλειας ψυχών.

Ακριβώς επειδή η ευθύνη των ποιμένων είναι τεράστια και εξ αυτής πηγάζει η πνευματική τους εξουσία, ο Παύλος προχωρεί στην επόμενη προτροπή, την οποία οφείλουμε να εφαρμόσουμε: να προσεύχεστε για τους πνευματικούς σας πατέρες και ποιμένες της Εκκλησίας. Η προσευχή σας για τους ποιμένες σας, αγαπητοί μου, είναι απαραίτητη και λίαν ενισχυτική. Είναι πολλοί οι πειρασμοί, κρυφοί και άγνωστοι στους πολλούς, που τους κυκλώνουν και διαμορφώνουν γύρω τους ένα ασφυκτικό πλαίσιο ψυχολογικής πίεσης. Οι ποιμένες της Εκκλησίας είναι οι πρώτοι στο στόχαστρο του διαβόλου, ο οποίος κάνει τα πάντα για να κλονήσει τη συνείδησή τους, ορθώνει εμπόδια στο έργο τους, πολεμά με λύσσα την διακονία τους, γιατί γνωρίζει καλά ότι ο κλονισμός του ποιμένα και η πτώση του θα φέρουν καταστροφικά αποτελέσματα στο ποίμνιό του⁴. Γι' αυτό προσεύχεστε για τους Ποιμένες σας, για τον Επίσκοπο, τους ιερείς μας, τους εφημερίους της ενορίας σας. Έχουν ανάγκη, πέραν της βοήθειας του Θεού και του φωτισμού του Αγίου Πνεύματος, των δικών

¹ Ματθ. 18,8

² Λουκ. 10,16

³ Εβρ. 13,17

⁴ «πατάξω τον ποιμένα, και διασκορπισθήσονται τα πρόβατα» (Μάρκ. 14,27)

σας ενισχυτικών προσευχών, γιατί από κοινού και μόνο, ενισχύοντας, κλήρος και λαός, ο ένας τον άλλο, μπορούμε να προαχθούμε εν Χριστώ και να κερδίσουμε την σωτηρία μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.